Sanayi İşçileri Bülteni 12

Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 311
Fiyat 25 YKr. Haziran 2008

15–16 Haziran direnişi ışığında örgütlü mücadeleye!

"15–16 Haziran Işığında Sınıf Hareketi Sempozyumu"nda buluşalım!

Sigortasız, düşük ücretli çalıştırılıyoruz. Uzun çalışma saatleri ve sağlıksız çalışma koşulları ile yaşamlarımız çalınıyor. İş cinayetlerine kurban gidiyoruz. İş kazalarında yanıbaşımızda kardeşlerimiz sakat kalıyor, hepimiz kendi sıramızı bekliyoruz. Ya ölüm, ya sakatlık, ya kalıcı ölümcül hastalıklar. Tüm bunlardan şans eseri kurtulursak bile robot misali gece-gündüz çalışmak ve karşılığında açlık sınırındaki bir sefalet ücretleriyle yaşamak zorunda kalıyoruz. İşte bugün bizlere dayatılan yaşam bu.

Biz değil miyiz fabrikalarda en ağır şartlarda çalışan? Biz değil miyiz sanayi sitelerinde gecesini gündüzüne katan? Yine biz değil miyiz üç kuruş parayla geçinmeye çalışan, biz değil miyiz hastane kapılarında parası olmadığı için sevdiklerini kaybeden, biz değil miyiz insan yerine koyulmayan? Evet biziz. Peki, böyle mi gidecek? Değişmeyecek mi bu devran? Değiştirmeyecek miyiz?

Değiştireceğiz. Biz değiştireceğiz. Kendi gücümüzle fabrikalarımızda, sanayi havzalarında, atölyelerimizde çelikten örgütlülükler kuracağız. Yan yana geleceğiz. Bugün bize "ayak takımı" diyorlar. Örgütlü gücümüz bu asalaklara kim olduğumuzu gösterecek. Çalınan emeğimizin, döktükleri kanımızın hesabı sorulacak.

İlk adımı fabrikamızda atacağız, sanayi böölgelerinde atacağız, gerçek bir aile gibi önce kendimize güveneceğiz. Örgütleneceğiz, kenetleneceğiz. Bizi "ayak takımı" sananlar aslında gücümüzü çok iyi biliyorlar. Onlar 15-16 Haziran'ı yaşadılar. Onlar birleşen işçilerin karşısında titrediler. Saltanatları sallandı. 150 bin işçi sel oldu, aktı sokaklardan. "Artık yeter" demişlerdi, artık eski işçi yok, artık sürmeyecek bozuk düzeniniz.

38 yıl önce yaşanan bu büyük işçi direnişi herkese işçi sınıfının gücünü gösterdi. Şimdi geçmişin deneyimleriyle daha büyük direnişleri yaratabiliriz. Bizim gücümüz var. Biz yapabiliriz. Her işyeri bizim için bir mevzi. Bu bilinçle her işyerinde gücümüzü açığa çıkaracak örgütlülükleri kurmalıyız. Biz inanıyoruz, kendimize güveniyoruz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) çatısı altında tek vücut mücadele ediyoruz. Ama daha çok yolumuz var ve bu yolu tüm işçi kardeşlerimizle hep beraber yürüyeceğiz. Tüm işçileri bu çağrıya kulak vermeye, bu çabaya omuz vermeye çağırıyoruz.

15-16 Haziran 1970 işçi sınıfının en görkemli eylemini mücadele tarihimize kazıdı. Asker-polis barikatları, tanklar-tüfekler aslında ne kadar da yalanmış işçilerin karşısında. 2 günlük militan direniş bu gerçeği bir kez daha gösterdi. Şimdi geçmişin ışığında gelecek güzel günler için tüm işçiler olarak yan yana gelmeliyiz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) üyesi işçiler en ağır şartlarda fabrikalarda ve sanayilerde çalışıyorlar. Öncü işçiler bizlere dayatılan kölelik koşularına karşı en büyük silahımızı örgütlülüğümüzü yaratma mücadelesi veriyor. Şimdi Sİ-DER'i daha da güçlendirme zamanı. Tüm fabrikalarda örgütlülüklerimizi kurma zamanı.

15–16 Haziran gücümüzü de ispatladı, yolumuzu da açtı. Onun açtığı yoldan bu bayrağı daha da ileriye taşıma zamanı.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER) 8 Haziran'da 15-16 Haziran işçi direnişi konulu bir sempozyum gerçekleştirecek. Bu büyük mücadele gününü anmak ve ondan öğrenmek bizim için çok önemli bir görev. Tüm duyarlı işçi ve emekçileri bu tarihsel direnişin 38. yıldönümünde etkinliğimize bekliyoruz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER)

15–16 Haziran Direnişi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

İşçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel saldırılar eşliğinde kınırtı düzeyindeki hakları bir bir gaspedilmeye çalışıldığı ve her geçen gün daha kötü koşullara mahkûm edildiği bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir dönemde 15-16 Haziran 1970'te işçi sınıfının gerçekleştirdiği görkemli eylemi anmak ve derslerini bilince çıkartmak, ondan öğrenmek özel bir önem taşıyor. Bundan tam 38 yıl evvel gerçekleşen bu militan eylem, bugün halen işçi sınıfının yürümesi gereken yolu açıklıkla gösteriyor.

Sömürü artıyor, işçi sınıfı mücadelesi gelişiyor!

Ülkedeki sömürü ve soygun koşullarının ağırlaşması karşısında işçi sınıfı da örgütlenmeye, haklarına ve geleceğine sahip çıkmaya başlamıştı. Birçok fabrika ve atölyede direnişler, grevler örgütlenmeye, azgın sömürü koşullarına karşı mücadele gelişmeye başlamıştı. '60'lı yılların başından itibaren başlayan Saraçhane mitingi, Kavel direnişi, Sungurlar grevi, Alpagut vb. eylemlerle işçi sınıfı sözünü söylemeye, sömürücü asalak sermayedarlara karşı sesini gür biçimde haykırmaya başlamıştı. Gelişen mücadele ile işçiler artık Türk-İş gibi sermaye yanlısı bir sendikanın sınırlarına sığmıyordu. Böyle bir dönem yaşanırken Paşabahçe işçileri görkemli bir eylemle greve çıktılar ve işçi sınıfı açısından önemli bir deneyimle tarihe geçtiler. Bu eylemle birlikte Türk-İş'in işbirlikçi kimliğinin iyice teşhir olmuş ve işçilerin gelişen mücadelesini kapsayabilecek bir sendikaya ihtiyaç duyması üzerine 1967'de DİSK kurulmuştu.

İşçi sınıfının örgütlenmesinden korkuyorlar!

İşçilere ve emekçilere karşı, sermayenin yönelttiği saldırılar sürerken, işçi sınıfının mücadelesi de gün geçtikçe gelişiyor ve bu durum patronlar sınıfını rahatsız ediyordu.

Çözüm bulunmuştu. İşçi sınıfın gelişen mücadele dinamiği içerisinden çıkan ve Türk-İş'in sınırlarını aşan DİSK'e karşı yeni bir sendikalar kanunu hazırlamak ve DİSK'i devre dışı bırakmak. Bunun üzerine dönemin Adalet Partisi, sendikalar kanunundaki 274 ve 275'inci maddeleri değiştirmek için çalışmalara başladı. Bu yasa ile DİSK saf dışı edilerek işçiler Türk-İş'in eline bırakılacaktı. Böylece de Türk-İş üzerinden gelişen işçi sınıfı hareketinin önü kesilecekti. Ama sermayenin hesap etmediği bir gerçek vardı ki, o da işçi sınıfının militan, yıkıcı gücü! Bedeller ödeyerek kazandığı haklarını ve örgütlülüğünü kolay kolay kimseye bırakmayacak olmasıydı.

15–16 Haziran, Türkiye işçi sınıfının büyük direnişi!

İşçiler bu yasa ile gerçekleştirilen saldırının ne olduğunu biliyorlardı. İşçiler, 15 Haziran günü 113 fabrika ve işletmeden işi durdurarak alanlara akmaya başlamıştı. İstanbul ve İzmit arasında bulunan fabrikalardan 70 bin işçi eyleme katılmıştı. İstanbul'un dört bir yanından işçiler alanlara çıkarak örgütlülüklerine ve geleceklerine sahip çıkmaya başlamışlardı. İşçiler, birçok koldan yürüyerek birbirleriyle buluşmaya çalışıyorlardı. İşçilerin talepleri giderek daha da siyasallaşıyordu. Eylemin öncülüğünü DİSK üyesi işçiler yürütmesine rağmen Türk-İş üyesi işçiler de eylemin bir parçası olmuşlardı.

15 Haziran günü gerçekleştirilen görkemli eylemler olaysız geçmişti. 16 Haziran günü işçiler yine alanlara akmaya başlamışlardı. Yine birçok koldan işçiler birbiriyle buluşabilmek için kitlesel yürüyüşler gerçekleştiriyordu. Eyleme katılanların sayısı 150 bini aşmıştı. Sermayenin zor aygıtları gelişen hareketi engelleyebilmek için eylemin ikinci günü işçilere azgınca saldırmaya başlamış, hatta yer yer işçilerin üzerine kurşunlar bile sıkılmıştı. Yürümeye çalışan işçilerin önüne jandarma barikatları kurulmuş, işçilerin buluşmaması için köprüler kaldırılmıştı. Bu saldırlar karşısında işçiler militan bir direniş göstererek, barikatları parçalayarak, tankların üzerinden atlayarak yürüyüşlerini sürdürmüşlerdi. İşçi seli karşısında hiçbir güç duramamış, her şey yerle bir edilmişti. Çatışmalar geç saatlere kadar sürmüş, işçiler engellenememişti. İşçiler "Vilayeti de alalım" sözleriyle hedeflerini de ortaya koymuşlardı.

Sermaye devleti çareyi İstanbul ve çevresinde sıkıyönetim ilan etmekte bulmuştu. Sendika yöneticileri ve işçilerden onlarcası tutuklandı. Binlercesi işten atıldı. Ama işçi sınıfının bu görkemli eylemi karşısında sermaye sınıfı geri adım atarak, yasayı geri çekmek zorunda kalmıştı. Kazanan işçi sınıfı olmuştu.

15–16 Haziran'ın açtığı yoldan, mücadeleye!

Türkiye işçi sınıfının en görkemli eyleminin, 15-16 Haziran'ın 38. yılındayız.

O zaman saldırılar karşısında başlayan ve "vilayeti de alalım" sözleriyle taçlanan bu eylem, bugün yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. SSGSS, "istihdam paketi", kıdem tazminatının gaspı vb. saldırılara karşı, fabrikalarda, atölyelerde al kanımızın içilmesine karşı, geleceğimizi karartan sermayedarlara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini gösteriyor. Örgütlülüğünü ne kadar büyük bir güç olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfının yan yana geldiğinde neler yapabileceğini gösteriyor.

Şimdi 15-16 Haziran'ın açtığı yoldan, mücadeleyi güçlendirme zamanı.

15–16 Haziran'da öğrenmeliyiz!

Bundan tam 38 yıl önce 15-16 Haziran'ın o görkemli, şanlı, destansı mücadelesi halen bizim için bir kılavuz işlevi görmekte.

Bugün sınıf hareketi yeni bir toparlanma ve yön bulma sürecinden geçiyor. Bugün işçi sınıfı tarihini unutmuş durumda. Birleştiğinde nasıl bir güce sahip olduğunu anlamamız için 15-16 Haziran'ı en önemli deneyimlerden biri olarak önümüze koymamız gerekiyor. Bu derslerden öğrenmeli ve yolumuzu buna göre çizebilmeliyiz.

Bilindiği gibi "sınıfa karşı sınıf" kimliğinin ortaya çıkmasını sağlayan nedenleri sömürü düzeninden duydukları rahatsızlıkları dile getirerek İstanbul-İzmit-Bursa-Eskişehir hatta Adana'da bile işçiler sokaklara çıkmış önüne çıkan her şeyi bir sel misali silip süpürmüştür. 15–16 Haziran'da var olduğu gibi bugün de emekgücünü satan, ezilen, sömürülen işçiler, emekçiler dün olduğu gibi bugün de yarında var olacaklar.

Biz işçilerin yapması gereken önemli işlerden biri bu sömürü çarklarından kurtulmanın yolu olarak Türkiye işçi sınıfının yüzyıllık geçmişini ve bizlere bıraktığı mirası yolumuzu aydınlatama da ışık olarak kullanmaktır. Bu yüzden tüm işçi arkadaşları 8 Haziran'da düzenleyeceğimiz 15-16 Haziran Sempozyumu'na, kendi geçmişini öğrenmeye ve geleceğine yön vermeye çağırıyorum

Bir tesisat işçisi

6. ay zamkları için örgütlenelim mücadele edelim...

İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret istiyoruz!

Önümüzdeki ay zam ayı. Hepimiz ücretlerimize ne kadar zam yapılacağının merakı içinde bekliyoruz. Sırtımızdaki geçim yükünü bir parça hafifletmek için daha iyi bir ücret almak istiyoruz.

Daha iyi bir ücret bizim en doğal hakkımız. Çoğumuz günde 10-12 saat süreyle ve en ağır, en sağlıksız koşullarda köleler gibi çalıştırılıyoruz. Çalışırken her türlü keyfi uygulamaya ve baskıya maruz kalıyoruz. Tüm bunlara karşılık da ancak ölmeden yaşamaya yeten bir ücret alıyoruz. Çoğumuzun sendikası hatta sigortası yok. Sosyal hakların sözünü bile edemiyoruz.

Patron uşağı hükümet asgari ücrete yılbaşında üç kuruş zam yaptığı için övünüyor ama diğer taraftan bunu misliyle geri almak için benzinden sigaraya, elektrikten çaya her şeyin fiyatını arttırdığından söz etmiyor. Resmi rakamlar, bu ülkede açlık sınırının neredeyse 1 milyara yaklaştığını yoksulluk sınırının ise 2 milyarı aştığını gösteriyor. Ve buna rağmen patronlar bize 435 YTL'lik asgari ücreti dahi çok görüyor.

Bizim açlık ve sefaletle boğuşmamız patronların umurunda bile değil. O yüzden de 6. ayda ücretlere zam yapmamayı, eğer zorunlu kalırlarsa göstermelik artışlarla durumu idare etmeyi planlıyorlar. Asgari ücretin yeniden arttırılmasını engellemeye çalışıyorlar. "Ekonomi düzeldi", "enflasyon düştü", "kriz atlatıldı" diyenler sıra işçilerin ücretlerine zam yapmaya gelince "batarız", "biteriz" diye ağlayıp sızlanmaya başladılar. Binbir masalla bizleri kandırmaya çalışıyorlar.

Bu kez oyuna gelmeyelim. Bizi bir kere daha kandırmalarına izin vermeyelim. Unutmayalım, hak verilmez, söke söke alınır. Patronların düşük ücret dayatmasını boşa çıkartmak bizim elimizdedir. Tek yapmamız gereken şey güçlerimizi birleştirip patronların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmaktır. Örgütlenip hakkımızı aramadığımız sürece sonuç değişmeyecektir. O halde patronların karşısına toplu çıkalım. Bunun için şimdiden hazırlık yapalım.

Yapmamız gereken bellidir. Ücretlerimizin belirlenmesinde söz sahibi olmak için, insanca yaşayacak ücret talebi için harekete geçelim. İlk olarak her işletmede arkadaşlarımızla oturup neyi nasıl yapacağımızı konuşalım. Sıkı sıkıya kenetlenelim, birbirimize güvenelim ve patronlara karşı dişe diş bir mücadeleyi göze almakta tereddüt etmeyelim. En güvendiğimiz, en mücadeleci arkadaşlarımızdan oluşan komiteleri kurarak örgütlenmenin adımlarını atalım. Tüm arkadaşlarımızı birliğe, mücadeleye çekmek için seferber olalım. Arkadaşlarımızla aramızda görev paylaşımı yapalım, ne yapacağımızı planlayalım. Benzer gelişmelerin olduğu başka fabrikalardan işçilerle dayanışmayı örgütlemek için çaba gösterelim. ardından ne kadar zam isteyeceğimizi tartışarak belirleyelim. Patronun zamları açıklamasını beklemeden aramızdan temsilciler seçerek patrona gönderelim ve istediğimiz ücreti bildirelim. Talep ettiğimiz ücret verilmediğinde ise üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan çekinmeyelim. Duruma göre iş yavaşlatalım ya da üretimi durduralım.

Göreceğiz ki, mücadele kararlılığıyla hareket ettiğimizde kazanan biz olacağız. Hem zaten kaybedecek neyimiz var? O halde mücadele edeceğiz ve kazanacağız. Eğer insanca yaşamak istiyorsak, eğer zulüm ve zorbalık düzeninin köleleri olmak istemiyorsak, kavgadan ve mücadeleden başka yolumuz yok.

Artık yeter diyelim ve harekete geçelim! Yeter ki kendimize güvenelim, gücümüzü birleştirelim ve mücadeleye atılalım! Bu kez kazanan biz olacağız!

İnsanca yaşamaya yeten,
vergiden muaf asgari ücret!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya da hiçbirimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Dev Sağlık-İş Sendikası yöneticilerinden Ali Ekber Takmaz ve Bülent Kara ile taşeron işçilerin yaşadıkları süreç ve önümüzdeki döneme dair konuştuk...

"Taşerona kurban olmayacağız!"

- Sağlık alanında uygulanan politikalar bir yanıyla sağlığı pazarda satılan bir meta durumuna düşürürken, diğer yandan da sağlık emekçileri üzerinde olumsuz sonuçlar yaratıyor. Sağlık emekçileri farklı statülerde güvencesiz olarak taşeronlar bünyesinde çalıştırılıyorlar. Ülkede genel tablo buyken sizin bulunduğunuz Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesindeki durum nedir?

- Burada bizim alanımızda yaklaşık 1000 civarında çalışan var. Çalışanlar yaptıkları iş ne olursa olsun taşeron bünyesinde temizlikçi statüsünde istihdam ediliyorlar. Yani sizin teknisyen, hastabakıcı, şoför olmanız durumu değiştirmiyor. Ne kadar eski olursanız olsun aldığınız ücret asgari ücret sınırında. Burada uzun yıllardır çalışan arkadaşlarımız dahi asgari ücret alıyorlar. Bunun yanında herhangi bir sosyal hakları da söz konusu değil.

Biz uzun zamandır bu tabloyu değiştirmek için çaba harcıyoruz. Bugüne kadar yürüyüşlerden basın açıklamalarına, imza kampanyalarından son olarak Ankara'da olduğu gibi miting yapmaya dek birçok eylem ve etkinlik gerçekleştirdik.

Yine bu mücadele içinde bazı arkadaşlarımız işten atıldılar. Onların işe dönüşü için davalar açtık. Keza ihalelerin iptali ve sağlık alanında taşeron firmaların çalışmasının durdurulması için de davalar açtık. Bugüne kadar açtığımız tüm davaları da kazandık. Ancak mahkeme kararlarının uygulanması yine taşeron firma tarafından engellenmeye çalışıldı. Örneğin işten atılan arkadaşlarımızın işe dönüş davasını kazanmamıza rağmen firma arkadaşlarımıza Balcalı Hastanesi'nde değil de ihaleye girdiği belediyede ya da mezarlıkta çalışmayı dayattı. Tabii bunu da biz kabul etmedik.

Bizim temel amacımız **"Sağlıkta taşeron olmaz, insan ihaleyle çalıştırılmaz!"** şiarıyla taşeronun varlığına son vermek ve diğer tüm haklarımızı da alarak kadromuzu alabilmek.

- Özellikle sözleşmeli çalışanların gerek iş güvencelerinin olmaması gerekse de en örgütsüz kesimlerden biri olmaları nedeniyle mücadeleye çekilmelerinde sorunlar yaşanıyor. Buna rağmen geçtiğimiz dönemde burada oldukça anlamlı işler yapmayı başardınız. Siz kendi cephenizden bunu aşmak, işçileri mücadeleye katmak için nasıl bir yol izliyorsunuz?

- Biz işçilere giderken sorunun sadece kendi haklarını almak olmadığını bir yanıyla da kendilerinden sonraki kuşaklar için mücadele etmeleri gerektiğini, aslında kendi çocuklarının geleceği için mücadele ettiklerini anlatıyoruz. İşçilere bugün güvencesiz ve her an işsiz kalma korkusuyla çalıştığımızı, korkuyla yaşamaktansa korkularımıza karşı mücadele etmemiz gerektiğini anlatıyoruz. Bu çerçevede de **"İnsanca yaşamaya yetecek bir ücret ve güvenceli iş"** taleplerimiz etrafında mücadele katmaya çalışıyoruz.

Açıkçası bu çalışmayı yürüten arkadaşlarımız kendilerini bu işe gerçekten adamış insanlar. Bu işi tamamen gönüllü olarak ve gerçekten isteyerek yapıyoruz. Gönüllülük esas alınmış durumda. Bu iş işçilerle kurduğumuz ilişkide de sonuçlarını yaratıyor. Ama bu işleyiş üzerinden birçok işçi bunun çok daha üzerinde bir katkıyı gönüllü olarak yapıyorlar. Hatta sendikaya üye olmayan işçiler bile gelip sendika çalışmaları için gönüllü katkıda bulunuyorlar. Bunda işleyiş kadar çalışma içinde onlara güven vermemizin, mücadele etmemizin ve hep yanlarında olmamızın önemli bir payı var.

- Önümüzdeki dönemde bahsettiğiniz talepler etrafında haklarınızı elde edebilmek için neler yapmayı planlıyorsunuz?

- Önümüzde örgütlülüğümüzü geliştirip güçlendirmek gibi bir görev duruyor. Bir yandan bununla uğraşacak diğer yandan da taleplerimiz uğruna mücadeleyi yükseltmeyi sürdüreceğiz. Sağlık hizmetlerinin bir kamu hizmeti olarak tanımlanmasını sağlamak ve yasalarda bulunmasına rağmen -uygulanmayan- sağlık alanında taşeron firmaların çalıştırılmasını engellemek için çalışmalar yapacağız.

İşimizin zor olduğunu biliyoruz. Gaspedilen birçok hakkımızı alabilmek için mücadele ediyoruz. Burada insanlar insafsızca köle pazarındaymış gibi ihaleye çıkarılıyorlar. Adeta kurbanlık koyun gibiyiz. Bu nedenle de "Taşerona kurban olmayacağız!" şiarını kullanmıştık. Bundan sonra da kurbanlık koyun olmadığımızı gösterecek ve taşeronu buradan kovup gaspedilen haklarımızı geri alacağız.

Sosyal yıkım yasalarına bir yenisi daha ekleniyor...

SOSYAL YIKIM SALDIRILARA GEÇİT VERMEYELİM!

IMF ve büyük patronların taşeronluğunu yapan sermaye hükümeti gün geçmiyor ki işçi ve emekçilerin karşısına yeni bir saldırıyla çıkmasın. AKP hükümeti yakın zamanda emeklilik yaşını yükseltip bir yandan insanları mezarda bile emekli olamaz hale getirirken diğer yandan da sağlığı paralı hale getirerek insanlarımızı hastane kapılarında ölmeye mahkûm etmişti. Sermaye hükümeti şimdi de uzun zamandır hazırlıklarını yaptığı yeni bir saldırı hamlesi başlatmış durumda.

Adına "istihdam paketi" denilen saldırı yasasını çıkararak işçi ve emekçilerin ellerinde kalan son kırıntıları da gaspetti.

Yasayla birlikte18–29 yaş arasında işe yeni giren gençlerin sigorta primlerindeki işveren payı 5 yıl süreyle "İşsizlik Sigortası Fonu"ndan karşılanacak. Yani patron genç işçi çalıştırmakla prim yükünden kurtulmuş olacak. Böylece bir yandan patronlar prim yükünden kurtulurken diğer yandan da patronların prim ödememesi nedeniyle 30 yaş ve üzerinde olan işçiler arasında büyük bir işsizlik dalgası yayılacak. Bu da işçi sınıfı üzerinde hak gaspları için ek bir basınca dönüşecek. Yani patronlar 30 yaş ve üzeri işçileri işten atma tehdidiyle onlara her türlü yaptırımı uygulayabilecek.

Yasa, "İşsizlik Sigortası Fonu" bünyesinde bir "Ücret Garanti Fonu" kurulmasını öngörmekte. Buna göre işçiler ücretlerini alamadıkları durumlarda ücretler bu fondan karşılanacak. Ama aynı gerekçelerle kurulan işsizlik fonunun sermayeye nasıl peşkeş çekildiğini, işçi ve emekçilere de bir faydasının dokunmadığı düşünürsek, bu fonun da yakında sermayeye kaynak aktarmak için kullanılacağından şüphe duymamak gerekir.

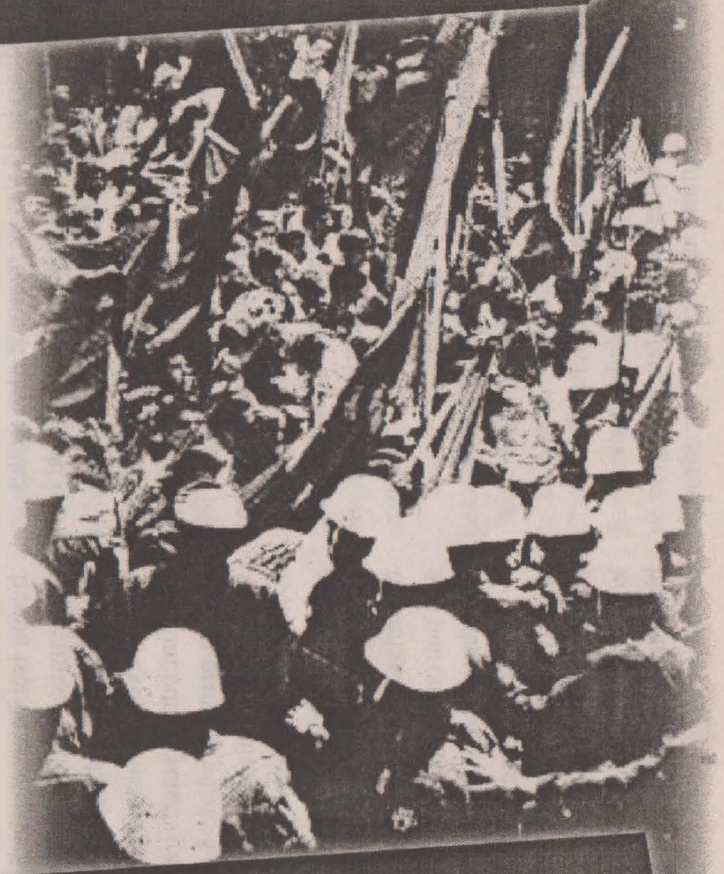
Aynı zamanda yasa "Kısa Çalışma Ödeneği" adı altında yeni bir düzenleme yapılmasını da hükme bağlamakta. Buna göre "talep yok, müşteri yok" gibi gerekçelerle fabrikada üretime ara verilip işçiler zorunlu izine yolladıklarında, işçilerin maaşları patronun cebinden değil "İşsizlik Sigortası Fonu"ndan ödenecek. Fakat patronun neden olduğu bu tür durumlarda bile işçinin para alabilmesi, tıpkı işsizlik sigortasında olduğu gibi prim gün sayısını doldurma şartına bağlı olacak. Tabii bırakalım prim gün sayısını doldurmak, sigorta kaydı dahi yapılmayan küçük sanayi sitelerinde çalışanlar için bu ödenekten hayır beklemenin bir anlamı yok. Zira bizler bırakalım bu fon ve ödeneklerden yararlanabilmeyi henüz kayıt altında bile değiliz.

İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken paranın önemli bir bölümünün gene "istihdam yaratmak" bahanesiyle GAP'a aktarılması da yasanın temel hükümlerinden biri. Buna göre İşsizlik Sigortası Fonu'nun 2008'e ait 1 milyar 300 milyon YTL'lik neması ile gelecek 3 yıllık 2,5 milyar YTL'lik özelleştirme geliri GAP için kullanılacak. Yani bir kez daha bizim hakkımız olan ve bizden çalınan paralar sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kullanılacak. İşsizlik fonu kurulduğunda bunun işçi ve emekçiler için bir güvence olduğu söylenmişti. Ama şimdi bir kez daha görüyoruz ki, "İşsizlik Fonu" da tıpkı kendinden önceki fonlar gibi sermayeye para aktarmaktan başka bir işe yaramıyor.

Tüm bunlar yeterli gelmemiş olacak ki, patronların sigorta primleri yüzde 5 oranında azaltılıyor ve aradaki farkın devlet bütçesinden karşılanacağı belirtiliyor. İşçilerin ağır prim ve vergi yükünü aşağı çekmeyen, sosyal güvenlik kurumlarına devlet bütçesinden kaynak aktarmaya yanaşmayan, hatta bu kurumların harcamalarını "kara delik" diyen düzen politikacıları, sıra patronlara kaynak aktarmaya gelince son derece eli açık davranıyor.

Biz işçi ve emekçilere yaşamı çekilmez hale getiren sermayenin bu aşağılık uşaklarına hadlerini bildirmekten başka bir çıkar yolumuz yoktur. Uşaklığını yaptıkları kölelik düzenleriyle birlikte tepindikleri ahırlarını da başlarına yıkmadığımız müddetçe, bizlere gün yüzü doğmayacaktır.

"15–16 Haziran ışığında sınıf hareketi" sempozyumu

Sinevizyon

Konuşmacılar

***Volkan Yaraşır (Tez Koop İş Sendikası Eğitim Danışmanı)**

***Prof. Dr. Yüksel Akkaya**

***Alınteri**

***Halk Kültür Merkezi**

***Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**

Açık kürsü

8 Haziran Pazar

Saat: 13.00 – 17.00 arası

Yer: Kaktüs Sanat Merkezi

Atatürk Caddesi Çınarlı Mah. 17 Sokak No:1 Seyhan/Adana

(Atatürk Parkı yanı Sabancı Tekstil Lisesi karşısı)

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ–DER)

İşçi Bülteni Özel Sayı: 311 * Fiyatı: 25 YKr * Haziran 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92